

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 194/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Mišíkovou, Advokátska kancelária, Laurinská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 1 Tp 16/2015 z 9. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. 1 Tp 16/2015 z 9. júla 2015 (ďalej len „uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „prokurátorka“) uznesením zo dňa 16.06.2015, vydaným pod sp. zn. č. VII/1 Gv 93/14/1000-67, v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre P PZ, Národnej jednotke finančnej polície, Expozitúra Bratislava, pod ČVS: PPZ-563/NKA-FP-BA-2014, proti obvinenému [REDAKOVANÉ] a spol. za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, alinea 2, ods. 4 Trestného zákona účinného do 30.09.2012, rozhodla podľa § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku o zaistení nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej vyšetrovaným trestným činom na majetku obvineného [REDAKOVANÉ], konkrétne formou zaistenia nehnuteľností obvineného [REDAKOVANÉ] zapísaných v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Súčasne prokurátorka podľa § 50 ods. 2 Trestného poriadku zakázala obvinenému [REDAKOVANÉ] nakladať s majetkom opísaným v tomto uznesení...

Sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, uznesením zo dňa 09.07.2015, sp. zn. 1Tp/16/2015, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú moju sťažnosť zo dňa 22.06.2015 proti uzneseniu prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR...

K odôvodneniu prokurátorky je potrebné uviesť, že zaistením majetku obvineného na uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom dochádza k zásahu do základných práv a slobôd konkrétnej osoby, v tomto prípade do práva vlastníť majetok. Z tohto dôvodu nie je možné takýto zásah vykonať len na základe všeobecného odôvodnenia vzťahujúceho sa na všetky alebo viacerých obvinených, ale odôvodnenie takéhoto zásahu sa musí vzťahovať ku konkrétnemu konaniu konkrétneho obvineného... Zo všetkých vyššie uvedených skutočností vyplýva, že k zaisteniu môjho

majetku uznesením prokurátorky došlo na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, bez preukázania existencie dôvodnej obavy, že uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom bude marené alebo sťažované. Nemal som žiadnu reálnu možnosť dozvedieť sa o vedenom trestnom stíhaní v čase, keď som uzatváral kúpnu zmluvu k týmto nehnuteľnostiam a to z toho dôvodu, že v čase uzatvorenia tejto zmluvy bolo trestné konanie vedené „vo veci“, teda bolo vykonávané prípravné konanie pred vznesením obvinenia, počas ktorého som nebol zo strany policajtov a ani prokurátora žiadnym spôsobom kontaktovaný...

... V danom prípade došlo k prevodu majetku z mojej strany predtým, ako som sa dozvedel o vedenom trestnom konaní a teda predtým, ako som reálne mohol konať za účelom zmarenia alebo sťaženia uspokojenia nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Tvrdenie prokurátorky v uznesení o zaistení majetku, že práve na základe takéhoto môjho konania je bez ďalšieho možné vyvodiť existenciu odôvodnenej obavy (zákonnej podmienky inštitútu § 50 ods. 1 Trestného poriadku), nie je podľa môjho názoru ústavne súladnou interpretáciou § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v nadväznosti na čl. 20 ods. 1, ods. 3 ústavy. Práve táto skutočnosť bola sťažnostným dôvodom (najdôležitejším!), pre ktorý som podal dňa 22.06.2015 sťažnosť proti uzneseniu prokurátorky o zaistení majetku, pričom sudca pre prípravné konanie vyjadrením citovaným v tomto odseku vyššie vlastne absolútne odignoroval tento môj sťažnostný dôvod tým, že všeobecnou frázou uviedol, že tento dôvod nie je opodstatnený. Nijakým spôsobom sa bližšie s týmto hlavným sťažnostným dôvodom nevysporiadal. Na tomto mieste si dovoľím zopakovať, že Ústavný súd SR v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej činnosti vyložil, že jednou zo základných podmienok ústavne súladného rozhodnutia je požiadavka riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia každého orgánu verejnej moci, t. j. aj všeobecného súdu. Ak rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, nesie znaky ľubovôle (tzv. znak arbitrárnosti rozhodnutia), čo je z hľadiska ústavného neudržateľné. Je teda zrejmé, že týmto svojim postupom (vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených dôvodov) sudca pre prípravné konanie porušil uznesením sp. zn. 1Tp/16/2015, zo dňa 09.07.2015 moje právo na súdnu ochranu vyplývajúce z ustanovenia čl. 46 ods.1 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, pričom tieto práva porušil aj tým, že uznesením sp. zn. 1Tp/16/2015, zo dňa 09.07.2015, neposkytol sťažovateľovi ústavne súladnú

interpretáciu § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v nadväznosti na konkrétny skutkový stav a právne závery v danom prípade. Zároveň mám za to, že tým, že mi uznesením sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 1Tp/16/2015, zo dňa 09.07.2015, bolo právoplatne nútene obmedzené moje vlastnícke právo bez naplnenia zákonných predpokladov uvedených v § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (v zmysle odôvodnenia uvedeného v sťažnosti proti uzneseniu prokurátorky o zaistení majetku), došlo ním súčasne aj k porušeniu čl. 20 ods. 1 v nadväznosti na čl. 20 ods. 3 druhá veta Ústavy SR...

Podľa § 50 ods. 3 Trestného poriadku zaistiť podľa odseku 1 § 50 Trestného poriadku nemožno nárok, ktorý nemožno v trestnom konaní uplatniť... V skutkovo a v právne totožnej veci rozhodoval dňa 28.07.2015 sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, o sťažnosti obvineného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR sp. zn. VII/1 Gv 93/14/1000-70, zo dňa 16.06.2015, ktorým rozhodla o zaistení majetku na náhradu škody (uznesenie sudcu pre prípravné konanie zo dňa 28.07.2015 sa nachádza v súvisiacom vyšetrovacom spise ČVS: PPZ-563/NKA-FP-BA- 2014), pričom sudca pre prípravné konanie v tomto uznesení konštatuje: „Prokurátorka pri rozhodovaní o zaistení majetku pochybila, keď Finančné riaditeľstvo SR považovala za poškodeného s právom na nárok na náhradu škody. Správne tento subjekt nemôže byť pripustený do konania s nárokom na náhradu škody a ak tak orgány činné v trestnom konaní urobili, mali by ho vylúčiť z konania...“»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právoplatným uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, zo dňa 09.07.2015, sp. zn. 1 Tp /16/2015 boli porušené základné práva [REDAKOVANÉ]:

- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, garantovanú čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd,

- právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v nadväznosti na čl. 20 ods. 3 veta druhá ústavy.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, zo dňa 09.07.2015, sp. zn.

ITp/16/2015 v časti zaistenia majetku [REDAKOVANÉ] a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Špecializovaný trestný súd je po vinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr. Evy Mišíkovej.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny uznesením špecializovaného trestného súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa ustanovenia § 50 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ak je dôvodná obava, že uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom bude marené alebo sťažované, možno nárok až do pravdepodobnej výšky škody zaistiť na majetku obvineného.

Špecializovaný trestný súd v namietanom uznesení konštatoval: *„Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej jednotky finančnej polície, expozitúra Bratislava sp. zn. PPZ- 563/NKA-FP-BA-2014 zo dňa 26.05.2015 bolo okrem iných osôb vznesené obvinenie [REDAKOVANÉ] v bodoch č. 1 až 2.13.2 uznesenia za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom*

neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá, ods. 4 Trestného zákona účinného do 30.09.2012, toto uznesenie bolo obvinenému [REDAKOVANÉ] doručené dňa 04.06.2015.

Z uvedeného vyplýva, že všetkým obvineným bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia skôr, ako boli vydané uznesenia o zaistení majetku na uspokojenie nároku na náhradu škody poškodeného. Pokiaľ ide o ďalšiu podmienku, vyplývajúcu z ustanovenia § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, existencia dôvodnej obavy z marenia alebo sťažovania uspokojenia nároku poškodeného na náhradu škody, je potrebné konštatovať, že aj táto podmienka bola v danom prípade splnená tak, ako to prokurátorka uviedla v napadnutých uzneseniach. Je nepochybné, že od začatia trestného stíhania vo veci (10.10.2014) došlo k prevodom vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré bolo pôvodne vo vlastníctve obvinených... Aj [REDAKOVANÉ] podal dňa 25.05.2015 návrh na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na inú osobu, Odbor katastra Dunajská Streda tento vklad povolil dňa 27.05.2015. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že návrh navrhovateľa (kupujúceho) bol doručený Okresnému úradu Dunajská Streda, katastrálny odbor dňa 25.05.2015, a vklad bol povolený dňa 27.05.2015, teda celý proces povolenia vkladu vlastníckeho práva trval neštandardne krátko len 2 dni...

Argumenty obvineného [REDAKOVANÉ], že nebol zisťovaný účel prevodu a teda nebola dostatočným spôsobom odôvodnená obava z marenia náhrady škody poškodenému, nie sú opodstatnené. V danom prípade je relevantné, že poškodený Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, zastúpené [REDAKOVANÉ] si uplatňuje nárok na náhradu škody vo výške 6.550.957,19,- € a ustanovenie § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku umožňuje po splnení zákonných podmienok nárok poškodeného na náhradu škody zaistiť na majetku, resp. na majetkových právach obvineného. Rovnako v posudzovanom prípade nie je relevantné, že obvinení neboli pred takýmto rozhodnutím k nároku poškodeného vypočutí, pretože takáto podmienka z citovaného ustanovenia § 50 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nevyplýva.“

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým patrí interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 93/14/1000-67 zo 16. júna 2015 s uznesením špecializovaného trestného súdu považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia uvedeného uznesenia: „... postupne od roku 2003 až 2011 vytvorili sieť obchodných spoločností, ktorými získavali finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu prostredníctvom simulácie splnenia podmienok nároku na uplatnenie vrátenia nadmerného odpočtu DPH v celkovej výške 8.163.777,10,- €, z čoho bolo vyplatených na účty jednotlivým obchodným spoločnostiam celkovo 6.550.957,19,-€ ku škode Finančného riaditeľstva SR, a to v čiastkových útokoch konkretizovaných v uznesení.

Zo stanoviska poškodeného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky zastúpenej [REDAKOVANÉ], vyplýva, že poškodený si uplatňuje nárok na náhradu škody vo výške 6.550.957,19,- €. Zároveň v tomto stanovisku zo dňa 16.06.2015 navrhol zaistiť majetok obvinených na zabezpečenie uspokojenia nároku poškodeného na náhradu škody...

Preskúmaním predloženého spisového materiálu som zistila, že postup podľa ustanovenia § 50 Trestného poriadku je dôvodný, pretože v dobe od začatia trestného stíhania uznesením vyšetrovateľa vyššie označenej policajnej zložky sp. zn. PPZ-563/NKA-FP-BA-2014 zo dňa 10.10.2014 došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v pôvodnom vlastníctve obvinených, rovnako aj v dobe od vznesenia obvinenia uznesením vyšetrovateľa sp. zn. PPZ-563/NKA-FP-BA-2014 zo dňa 26.05.2015 a doručenia obvinenia obvineným, boli prevedené vlastnícke práva k niektorým nehnuteľnostiam v pôvodnom vlastníctve obvinených na iné osoby... Zo záznamu vyšetrovateľa zo dňa 15.06.2015 vyplýva, že aj obv. [REDAKOVANÉ] podal dňa 15.05.2015 návrh na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na inú osobu, Odbor katastra Dunajská Streda tento vklad povolil dňa 12.06.2015.

Tieto skutočnosti sú konkrétnymi skutočnosťami, ktoré maria uspokojenie nároku poškodeného a zároveň odôvodňujú obavu z ďalšieho konania obvinených v predmetnej veci ohrozujúceho uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody...“

Ako vyplýva z citovaných častí odôvodnení uznesenia špecializovaného trestného súdu, ako aj z odôvodnenia uznesenia prokurátorky úradu špeciálnej prokuratúry, špecializovaný trestný súd sa sťažovateľovými argumentmi namietanými v sťažnosti dostatočne zaoberal.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom špecializovaného trestného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku špecializovaným trestným súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu, nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto sa úvahy špecializovaného trestného súdu z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj vlastnícke právo (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom

ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny uznesením špecializovaného trestného súdu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o druhú námietku sťažovateľa týkajúcu sa odlišného posúdenia postavenia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky v konaní vedenom pod ČVS: ORP: PPZ-563/NKA-FP-BA-2014, podľa ktorého Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky nemôže byť subjektom trestného konania, ústavný súd v okolnostiach danej veci predovšetkým konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. predsúdnom štádiu trestného konania. Keďže po prípadnom podaní obžaloby by súd prvého stupňa konajúci v trestnej veci sťažovateľa, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania boli súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania, dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základných práv v trestnej veci, ktorá nebola v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončená, k záveru o nedostatku jeho právomoci konať a rozhodnúť v uvedenej veci (obdobne napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05). Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi (ako obvinenému či obžalovanému) v ďalšom priebehu konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou

v dôsledku nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní v štádiu prípravného konania v jeho trestnej veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016